

Arrest

nr. 276 172 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI
Rue Baudet 2/2
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. MUKENDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 januari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Deze beslissing houdt in dat niet België, maar Italië bevoegd wordt bevonden voor de behandeling van het op 21 oktober 2021 in België ingediende verzoek om internationale bescherming en beveelt de verzoeker zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

Op 1 maart 2018 vertrekt de verzoeker naar Italië.

Op 14 januari 2019 biedt de verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Turnhout met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met C. May, die de Belgische nationaliteit heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout weigert op 6 juni 2019 de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na een negatief advies van het parket en na te hebben vastgesteld dat de verzoeker een wettelijke samenwoning tracht te registreren die niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 18 juni 2019 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 december 2019 wordt C. Mam. geboren. C. May. is de moeder van C. Mam.

Op 18 februari 2020 verleent de procureur des Konings een negatief advies overeenkomstig artikel 330/2 van het Burgerlijk Wetboek in verband met de voorgenoemde erkenning van het kind C. Mam. door de verzoeker. Hij meent dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van de verzoeker er kennelijk enkel op gericht is om voor de verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Op 28 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het tweede verzoek om internationale bescherming tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2021 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek). Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat de verzoeker tegen deze beslissing een rechtsmiddel heeft aangewend.

Op 30 maart 2022 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker met een aangetekende brief van 1 april 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D K. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : M. (...)

nationaliteit : Liberia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/09/2017 en 18/06/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), "*schending van de algemene rechtsbeginselen en meer in het bijzonder van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat vereist dat elke beslissing berust op legitieme en rechtens toelaatbare gronden, enerzijds, en anderzijds, het beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen met volledige kennis van alle elementen van het geval, de beoordelingsfout en de ontoereikendheid van de oorzaken en redenen*", van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het bestreden besluit luidt als volgt: "Het CGVS heeft op 24/12/2021 een besluit tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen.

"De betrokkene bevindt zich in het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: de betrokkene blijft langer op het grondgebied dan de overeenkomstig artikel 6 vastgestelde termijn of kan niet aantonen dat deze termijn niet is overschreden. De betrokkene is het land namelijk op 27 december 2017 binnengekomen en bevindt zich nog steeds op het grondgebied, dus langer dan zijn reguliere verblijf van 30 dagen.

Overwegende dat ;

Verzoeker voert één middel aan, ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout, een motiveringsgebrek ten aanzien van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (...) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Overwegende dat de administratieve autoriteit haar beslissingen naar behoren met redenen moet omkleden;

Dat volgens artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen, de beslissingen genomen krachtens de wet van 15/12/1980 gemotiveerd moeten worden;

Dat de motivering die de minister, overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, moet geven ter rechtvaardiging van het door haar genomen verwijderingsbesluit, bestaat in de vermelding in het besluit van de rechtsoverwegingen en de feitelijke overwegingen waarop het besluit is gebaseerd;

Dat in het onderhavige geval de administratieve autoriteit niet aan deze leer voldoet;

In casu voldoet de administratieve autoriteit niet aan deze leer; in de bestreden handeling motiveert de autoriteit haar besluit om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten immers met het feit dat hij zich sinds zijn asielaanvraag op het grondgebied bevindt;

Het is de wederpartij niet onbekend dat verzoeker sinds zijn aankomst midden in een asielprocedure zat en dat hij thans een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend;

Dat hij de vader is van een Belgische burger mevrouw C. M. (...), geboren at T. (...), (...)/2019.

Dat hij de vader is van een Belgisch staatsburger en dat hij het land derhalve wegens zijn gezondheidstoestand niet vóór het einde van zijn regularisatieprocedure kon verlaten;

Dat verzoeker aldus herinnert aan het vereiste van artikel 13 EVRM:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien de schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie";

Het is aan de nationale autoriteiten om deze internationale rechtsregels te eerbiedigen en bijgevolg kan de wederpartij de verzoeker niet gelasten het grondgebied te verlaten wanneer hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft uitgeoefend;

Dat de wederpartij, door haar beslissing aldus te motiveren dat hij het grondgebied kon verlaten onder het voorwendsel dat hij niet legaal op het grondgebied verbleef (terwijl hij zijn situatie wilde regulariseren), niet alleen een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt;

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden handeling niet correct is gemotiveerd, voor zover de aangevoerde redenen in strijd zijn met een regel van internationaal recht;

Gelet op het voorgaande kan de vaststelling dat het bestreden besluit niet naar behoren met redenen is omkleed, aangezien de aangegeven rechtsoverwegingen en feitelijke overwegingen niet toelaatbaar zijn, niet in stand blijven;

In feite is verzoekers gehele administratieve situatie niet onderzocht met betrekking tot de door hem ingeleide procedures.

Sinds zijn verblijf in het opvangcentrum voor asielzoekers is verzoeker immers behandeld voor ernstige gezondheidsproblemen.

Overwegende dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-116/13 van 5 november 2014 volgt dat het recht om te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt;

Dat het recht om te worden gehoord eenieder de mogelijkheid waarborgt om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan schaden" (§§ 45 en 46), wordt echter gepreciseerd:

"De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van degenen tot wie een besluit is gericht dat hun belangen aanmerkelijk schaadt, rust dus in beginsel op de overheidsdiensten van de Lid-Staten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie vallen" (§ 50);

Dit recht impliceert tevens dat de administratie naar behoren rekening moet houden met de aldus door de betrokkene gemaakte opmerkingen, alle relevante elementen van het geval zorgvuldig en onpartijdig moet

onderzoeken en haar besluit omstandig moet motiveren (zie zaak C-269/90, Technische Universität München, Jurispr. 1991, blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50);

Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit berust op een stereotiepe, ontoereikende en dus onwettige motivering;

Dat deze redenering hoe dan ook verward en ontoereikend blijft en dus onwettig is, omdat zij niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat het, gelet op het voorgaande, verplicht is de nodige aandacht te besteden aan de opmerkingen van verzoeker, teneinde deze informatie zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken;

Met andere woorden, het kon zijn beslissing niet aldus motiveren, wetende dat verzoeker zich in een regularisatieproces bevindt, dat zijn aanwezigheid op het grondgebied rechtvaardigt;

Dat de procedure, rekening houdend met deze elementen, tot een ander resultaat had kunnen leiden;

Voorts is verzoekster van mening dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel en van het ontbreken van actueel, reëel en toereikend gevaar in verzoeksters gedrag;

Er zij aan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State "een zorgvuldigheidsregel van bestuur vereist dat de autoriteiten de evenredigheid beoordelen tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de in lid 2 van de bepaling voorgeschreven administratieve handeling en, anderzijds, de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid ervan in het betrokken geval en de ongemakken die inherent zijn aan de uitvoering ervan" (vgl. C.E., 1 april 1996, nr. 058.969, niet meegedeeld).

In casu heeft de wederpartij niet de moeite genomen om verzoeker te ondervragen over zijn persoonlijke en administratieve situatie, teneinde na te gaan wat de juiste beslissing zou zijn;

Verzoeker bevindt zich immers midden in een regularisatieprocedure wegens zijn relatie met een Belgische onderdaan;

Kortom, het lijkt geen twijfel dat de bestreden handeling onregelmatig is;

dat het recht en de beginselen waarop de wederpartij zich eerder heeft beroepen, uiteindelijk door haar zijn miskend."

3.2. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat in de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel elke omschrijving ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM zou schenden.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen maakt de verzoeker in de aanhef van het enig middel gewag van een schending van artikel 6 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat elke omschrijving ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM zou schenden.

Bijgevolg is de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM niet-ontvankelijk.

3.3. Beoordeling ten gronde

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet

zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Tevens wordt nog uiteengezet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2021 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming heeft genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Zo wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor deze beslissing. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite waarom de verzoeker een termijn van zes dagen voor vertrek wordt toegekend met name omdat hij al op 12 september 2017 en 18 juni 2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

Gelet op deze motieven, die duidelijk de specifieke situatie van de verzoeker betreffen, blijkt niet dat de bestreden beslissing werd opgesteld met loutere standaardmotieven of stijlformuleringen.

De verzoeker citeert in zijn enig middel bovendien een andere dan de thans bestreden akte, met name wordt een beslissing weergegeven die werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en om reden dat de betrokken vreemdeling reeds sinds 27 december 2017 in België is. De kritiek tegen deze motieven is derhalve niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en is daarom niet-ontvankelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit de omschrijving *“schending van de algemene rechtsbeginselen en meer in het bijzonder van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat vereist dat elke beslissing berust op legitieme en rechtens toelaatbare gronden, enerzijds, en anderzijds, het beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te beslissen met volledige kennis van alle elementen van het geval, de beoordelingsfout en de ontoereikendheid van de oorzaken en redenen”* en uit de verdere uiteenzettingen van het enig middel blijkt dat de verzoeker zich beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker verwijst naar een hangende procedure in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op grond van een relatie met een Belgische onderdaan en hij benadrukt dat hij omwille van deze hangende procedure het grondgebied niet kan verlaten.

De verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs bij om te staven dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt zulks niet. De verzoeker beperkt zich dan ook tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. Dergelijke loutere bewering volstaat uiteraard niet om een schending aan te tonen van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Verder laat de verzoeker gelden dat hij het land niet kan verlaten omwille van zijn gezondheidstoestand. Sinds zijn aankomst in het opvangcentrum voor asielzoekers is hij naar eigen zeggen behandeld voor ernstige gezondheidsproblemen. De verzoeker laat evenwel na te specificeren aan welke gezondheidsproblemen hij dan wel zou lijden, laat staan dat hij deze aantoon. Het komt de verzoeker toe om zijn betoog te concretiseren. Ook op dit punt zijn verzoekers beweringen ontoereikend om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

De verzoeker stelt voorts dat hij de vader is van een Belgische burger, C. Mam. Dit zou moeten blijken uit de geboorteakte waarvan een afschrift aan het verzoekschrift wordt toegevoegd (inventaris verzoekschrift, stuk 3). De bijgebrachte geboorteakte vermeldt voor het kind C. Mam. echter enkel de moeder, C. May., en niet de vader. Dat de verzoeker de vader is van C. Mam. wordt aldus niet bewezen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker gepoogd heeft om het kind C. Mam. prenataal te erkennen, doch dat het parket met betrekking tot deze erkenning een negatief advies heeft gegeven wegens schijnerkenning. De verzoeker toont niet aan en uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat de erkenning alsnog plaatsvond. Evenmin brengt de verzoeker een begin van bewijs naar voor omtrent het biologische vaderschap van C. Mam. De verzoeker toont dan ook niet aan dat hij de juridische dan wel biologische vader is van dit kind. Verzoekers kritiek dienaangaande is derhalve ongegrond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder een kennelijke beoordelingsfout zou hebben gemaakt bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.3. De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie en hij betoogt dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing diende te worden gehoord.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing wordt getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

De verzoeker betoogt dat de verweerder niet de moeite heeft genomen om hem te ondervragen over zijn persoonlijke en administratieve situatie. De verzoeker geeft mee dat hij midden in een regularisatieprocedure zit wegens zijn relatie met een Belgische onderdaan.

Opnieuw dient erop te worden gewezen dat de verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij thans een regularisatieprocedure lopende heeft en dat dit ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hij beperkt zich dan ook tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 13 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader hiervan werd de verzoeker op 1 december 2021 gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Aan de verzoeker werd onder meer de volgende vraag gesteld: “*Zijn er sinds uw laatste verzoek om internationale bescherming wijzigingen in uw familiale situatie (huwelijk, echtscheiding, geboorte, overlijden, aankomst van een familielid in België...)?*” Aldus werd de verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de verweerder gehoord en heeft hij toen zijn gezins- en familiale situatie kunnen uiteenzetten.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur hem nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie – waar de verzoeker in zijn verzoekschrift ook op lijkt te doelen – blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

De verzoeker toont niet aan dat er andere elementen zijn die, indien hij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker laat na concrete elementen aan te brengen die hij alsnog had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.3.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid

maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt dat er geen sprake is van het ontbreken van een actueel, reëel en toereikend gevaar in zijn gedrag. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen dat het gedrag van de verzoeker als gevaarlijk wordt aanzien. Het loutere gegeven dat de verzoeker niet door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden betekent nog niet dat hem overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geen bevel om het grondgebied te verlaten kan (in principe: moet) worden opgelegd. Dit geldt des te meer nu de verzoeker ook niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.4. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE